

REAALI POISS

WWW.REAL.EDU.EE/ajaveeb/rp/ | TALLINNA REALKOOLI AJALEHT

See oli kolmapäev, 25. aprill, kui 127. lend jättis ametlikult hüvasti oma kalli kooliga ning mõneks ajaks ka lennukaaslastega, sest viimast korda saadakse kokku alles lõpuaktusel. Nii nagu traditsioon ette näeb, jooksid abituriendid rahvariietes läbi kõigepealt koolimaja, siis juba koolihoovi ning seejärel suunduti vanalinna väikesele tiirule. Peale ringijooksmist jätkus lahkumispidu Eesti Vabaõhumuuseumis, kus sai enne eksameid veel viimast korda koos lustida. Pilte näed leheküljelt 4.

Tere taas

Algamas on suvi! Viimaks ometi on läbi see kooliaasta, ametlikult kutsutakse teda "2011/2012". Mõne jaoks on ta kahtlemata möödunud kiirelt, teise jaoks aeglaselt; ühe jaoks jälle raskelt ning väsitavalt, mõne teise jaoks hoopis ponnistusteta ning mängeldes.

Kuna Reaali Poisi jaoks läks aasta lõpp ikka eriti raskeks, siis hoiatekäes tavalisest õhemat lehte. Kuid see-eest räägitakse sel korral vähem kooliasjadest ja rohkem suveasjadest, nii nagu kord ja kohus. Nõnda leiategi soovitusi nii muusikaliste, kõrguseliste kui muude meelelahutuste vallast, ikka selleks, et suvel igav ei oleks! Samuti vaadake väikeste 1. klassi juntsude joonistusi ja kirjutisi ning nautige suurt portsu õpetajate tsitaate.

Kuna sel kevad-suvel lõpetavad kooli nii lend üheksandikke kui lend kaheteistkümnendikke, tuleb Reaali Poisil kahjuks head teed soovida kahele toimetuse liikmele - peatoimetaja Marile ning äärmiselt aktiivsele kultuuriinimesele Elinale. Kõrget lendu!

Ega polegi enam palju öelda... Nendele, kel veel ees erinevad eksamid: jõudu! Teistele märksa õnnelikemale: ilusat suve!

Merit

TRK vingeim poiss

Nii veider mõelda, et 2012 on viimane aasta, kui astun Reaalkooli sisse teadmise, et see on minu kool. Mingisugusel viisil on minuga koos siia sattunud legendaarsed õpetajad ja suurepärane lend. Koos eelkooliga peaaegu kümme aastat - ja üks esimesi asju, mida ma kooli tulnuna mäletan, on Reaali Poiss. See oli 2003. aasta sügisel, kui nägin esimest korda meie kooli ajalehte ja ma mäletan, kuidas see oli nii suur ja kihvt ja kuidas ma keerasin viimase lehe - kus olid suurelt kirjas toimetuse inimesed. Ma ei osanud veel kirjatähti kirjutada, aga ma olin kindel, et mina tahan sinna nimekirja kuuluda.

Neli-viis aastat hiljem tuli mul pähe mõte, et seda ei saa kunagi olema, sest toimetuse liikmed on gümnaasistid ja minul ei olnud juba siis plaani Reaali gümnaasiumisse minna. See oli julmalt masendav, ausalt. Minu esimene suur unistus ja niimoodi hävitatud.

Üheksanda klassi keskpaigaks ütles mu klassiõde, et tava, teeme ära, läheme ülehommekoosolekule. Umbes kuu varem olin lõpuks lõpetanud tema anumise, et läheme, aga jäägu minu võimetus ükskõik mida üksi teha sinnapaika. Igatahes istusin seal koosolekul, meie kooli raamatukogus, nagu pulk ja kui mul ka idee oli, välja ma seda ei öelnud. Mõni kord läks mööda ja ma ütlen ausalt - toimetuse inimesed on ühed sõbralikeimad inimesed koolis ja mind hämmastab iga kord, et neid - ei, meid - seal nii vähe on. Ma arvasin, et sinna minemiseks peab üliinimene olema, aga reaalikad - ei pea, ausalt ei pea. Kui tahad kirjutada või on kihvt teema, millest on midagi rääkida või arvamust avaldada või ükskõik mida, mis sinna 16 lehekülje sisse mahub - toimetuse ei söö kedagi. Nii palju, kui mina tean. See ei ole absoluutselt häbitu promo, pigem tahaks ma lihtsalt terve Tallinna Reaalkooli ees öelda, et ma lõpetan üheksandat klassi ja hoolimata kõigest suurepärasest, mis minuga siin juhtunud on ning kooliõdedest ja -vendadest ning tohutult headest õpetajatest, jään mina kõige rohkem igatsema sedasamust kooli lehte.

Pealegi on toimetuse inimesed jube tänulikud, kui sa lähed ja see on väga soe tunne ja paneb sind end julmalt lähedana tundma. Parim koolisisene tegevus? Raudselt.

ELINA KUKK, 9.B

Kohtume 170 meetri kõrgusel

Ühel suviselt soojal aprillikuu teisipäeva pärastlõunal seadsin sammud koos oma klassikaaslastega taasavatud Tallinna Teletorni poole. Teletorni esisel alal olid ilusad tulbipeernad ja korrastatud muruplats, mis löid meeldiva esmamulje. Sisenemiseks esimesele korrusele tuli esmalt läbida klaasseinaga katusealune, kus vasakut kätt on sein, millel on pilte teletorni ajaloost.

Esimesel korrusel asub suveniiripood, riietehoid ja telestuudio. Just nimelt telestuudio – seal on võimalik teha oma uudistesaaade endale meelepärasel teemal etteantud valikust. Pärast žanri valikut on vaja teha veel mõned viimistlused, et ettekannet isikupärasemaks muuta ning juba saabki istuda diktoripuldi taha nagu ehtne toimetaja ja oma uudis ette kanda. Lisaks on fuajees mõnusad suured ümarad must-valged toolid ja laes valged mehikesed, kes meid valgustasid.

Teisel korrusel asub väike ajaloomuuseum. Seal antakse põgus ülevaade Tallinna Teletorni minevikust nii kirjalikult kui ka videote teel visuaalselt. Veel on samal korrusel põnev faktide ja joonistussein. Kas teadsite, et lubatud kõrvalkalle tuule mõjul torni tipus on kuni 1,5 m? Eesruumist, kust pileteid saab osta, leiab ka ekraani, mis reageerib selle ees seisva inimese liigutustele. Sellelt on võimalik näha maailma kõrgemaid tuntumaid ehitisi, monumente ja ausambaid võrdluses meie teletorniga. Põrandalt leiab ka ilmakaari ja nende juurde kuuluvaid kraade. Ja nagu sellest veel vähe oleks, on samal korrusel ennast sisseseadnud uhke 3D

kino, mille tagaseinaks on tuttav Dolores Hoffmanni vitraaž. Kinos on võimalik vaadata teletorniga seonduvaid mõnekümne minuti mängufilme.

Kuid me kibelesime kõrgustesse, seega läksime lifti, mis liikus 3,5 m/s ja jõudis 21. korrusele 51 sekundiga. Sõitu oli võimalik jälgida seinal olevalt ekraanilt ja taustaks oli mõnus meloodiline muusika. 21. korrusele jõudes ilmus ekraanile tekst: “Tere tulemast taevasse.” Liftist väljudes sattusime pruunides toonides vahe ruumi, mis tundus võõrastava ja ootamatuna ning vähendas veidi tekkinud elevust. Kuid sisenedes kinnisele vaateplatvormile 21. korrusel saabus üllatus. Tänu selgele ilmale oli nähtavus hea ja võimaldas näha imeilusat 360-kraadist panoraamvaadet. Esimese asjana köitsid tähelepanu augud põrandas. Noh, tegelikult olid need klaasist põrandaaknad. Nendel seistes on võimalik näha enda all kuni 170 meetrit tühjust. Täpselt nii kõrgel me nüüd viibisime. Kui põrandaaknad olid oma uudsuse ammendanud, võis pilku tõstes näha huvitavaid seenekujulisi robotika seadmeid, millel keset

“kübarat” asus ekraan. Nendes on enamasti populaarteaduslikku informatsiooni erinevatest eluvaldkondadest, samas võib leida sealt ka eestlaste tippsaavutusi näiteks

arstiteaduses ja infotehnoloogias. Osad seened võimaldavad panoraamvaadet paremini nautida: huvi pakkuvad piirkonda on ekraanil võimalik suurendada või näha selle olemust minevikus. Heites pilgu taas põrandale leiab sealt

paljud maalima pealinnad ja nende kauguse teletornist. Kui lõpuks sellel korrusel ring sai peale tehtud, oli kulunud juba ligi 40 minutit.

22. korrusel asub Brasserie restoran ja välisterrass. Restoran on heledates toonides ja avar. Välisterrass on piiritletud võrega, mis ei seganud sugugi all laiuva looduse ja avaneva vaatepildi imetlemist. Kurvastav tõsiasi on see, et kahjuks pole võimalik terrassil 360-kraadist vaadet nautida. Sellest hoolimata oli saadud elamus võrratu ja tuuline.

Kokkuvõtteks võib öelda, et taasavatud teletorn on väga uudne ja moodsa kujundusega. Palju on põnevat uudistamist, nii et igav küll ei hakka. Enamasti on kasutatud heledaid ja kergeid toone. Kõige enam jäi meelde suur infotehnoloogia kasutus, kuid see ei varjuta võrratut vaadet, mis avaneb 170 meetri kõrguselt.

Tasakaalu kaotamine oleks olnud halb...

Õnnelikud klassijuhatajad.

Lõpukella pildid: Olari Nõu, 11.b

Härrasmehelikkus on Reaalis au sees.

Traditsiooni kohaselt pesid abiturientid ära Habe pea. TRK GALERI

TIK-is tehti nii kõva häält, kui vähegi suudeti. — ➔

Suvi on kohe ukse ees, ammu igatsetud vabadus käe ulatuses. Mida aga peale hakata temaga? Pärismaha logeledda ka ju ei taha, ei ole siis millestki ju rääkida, kui uuel õppeaastal vene keeles tuleb küsimus: „Aga mida sina suvel tegid?“ Ärge muretsege, Eestis on nii paljugi, mida sel suvel külastada ja mida näha!

Popkooripidu

Kui naudite nii igihaljaid poplaule, kui ka imeilusaid mitmehäälsusi lauludes, siis see on teie jaoks! 30. juunil 2012 toimub Tartu lauluväljakul suur POPKOORIPIDU. Esitusele tulevad laulud alates Arne Oidi „Suveööst“ kuni tänaste kuumimate hittideni välja. Laulude sõnad tulevad kõik ekraanile, nii et kaasa võib üürata nii mets ja meresuu ja Eesti rahva sugu!

Leigo Järvemuusika

Kui reaalkate seas leidub süvamuusika armastajaid, siis neil tasub sammud seada Leigo järvede äärde. Tuleks minna just 4. augusti öhtupoolikul, sest siis kõlavad aegumatud avamängud ning Beethoveni 5. sümfoonia (jah, see-sama „Saatusesümfoonia“). Kuid kes klassikat kuulata ei soovi, siis mingi 3. augustil, kui esinevad Iiris Vesik, Mari Boine ning Siiri Sisask. Tasub minna ka niisama - Leigol on ju maa õhk, kaunid järved ning hingematvad loojangud!

Rabarock

15.-16. juunil on võimalus kõik enda riigieksamite, üleminekueksamite, uurimistööde tekitatud pinge ja üleüldse kõik mured ära headbang'ida või mosh'ida. Kui jaksu on, roki või sokid jalast.

Katusekino

Kui põlevast majast päästaksid esimesena just oma filmikollektsiooni, siis külasta suvel kindlasti Katusekino! Mis oleks paremat kui sumedal suveõhtul istuda katusel, soe fliis ümber, väike kohv ja kook käe kõrval, vaa-dates väärtfilme? Katusekino on lahti terve suve, välja arvatud kui vihma sajab.

Mine maale vanaemale külla!

Millal sa viimati nädalakese oma vanavanematel külas olid? Sel suvel varu julgelt aega ja mine aita vanaisal puid lõhkuda ja vanaemal maasikaid korjata. Lisaks sellele, et maa õhk puhastab hinge, on paar nädalakest lähedaste seltsis tunduvalt tervislikum kui paar ööd surfilaagris. Tähelepanu naisterahvad! Järgmisel hooajal on moes kahvatu nahk ning seetõttu pole rannas praadimiseks sel suvel vaja aega varuda. Kes selle sõidu ette võtab, see tagasi tuleb!

Allikas: [HTTP://JOSNA.FILES.WORDPRESS.COM](http://josna.files.wordpress.com)

Vennad laval

Kui aus olla, siis ei teadnud ma esmaspäeva õhtul Draamateatrisse sisse astudes, millest räägib etendus nimega „Seitse venda“.

Tegelikult ei oleks ma etenduse nimegi teadnud, kui ma ei oleks sedapileti pealt vaadanud. Mulle meeldib just niimoodi teatris käia, samamoodi nagu mulle meeldib raamatuid lugeda, ma ei taha kunagi midagi ette teada.

Kuid etenduse alguses oli mul kahju, et olin otsustanud suhteliselt igavalt kaval lehelt ainult näitlejate nimed üle vaadata. Võib öelda, et mul jooksis kohe alguses juhe tõesti kokku ja ma ei saanud üldse aru, mis toimub, ning milleks see tüdruk, keda kõik seitse venda endale tahtsid, mängu oli toodud. Muidugi siis ma veel ei teadnud, et see on tegelikult soomlaste Tammsaare ehk Aleksis Kivi kirjutatud raamatu põhjal loodud näidend (millest ka pealkiri). Millegipärast näivad mulle just raamatute põhjal tehtud etendused segased.

Kuigi esimesed kümme-viisteist minutit tundusid mulle segased, siis sealt edasi hakkas mulle nagu midagi koitma. Mind hakkas huvitama, mis nende seitsme poisi elus siis tegelikult toimunud on ja mis juhtuma hakkab. Ma hakka-

sin paremini aru saama tegelaskujudest ja sellest, mis laval toimub. Nagu ma juba mainisin – asi muutus huvitavaks.

reaalsemaks ja ei olnud enam selline kerge ja mõnus vaatamine nagu esimene pool.

Kui mulle miski etendusest meelde jääb, siis just Pääru Oja roll vanima venna Juhani-na. Tema tegelaskuju puhul oli areng kõige märgatavam. Esimeses pooles jäi pidevalt silma aina suurenev higilaik Oja seljal, kuid teises pooles seda jälle nii palju näha ei olnud. Ning kui Juhan süli-

ALLIKAS: DRAAMATEATER

Ning äkitselt oli käes vaheaeg. Aeg oli jälle kiiresti möödunud nagu ühes korralikus teatrietenduses peakski. Saali tagumises reas oli mul küll vahepeal uni peale tulnud, aga mida sa ikka teed, kui lavale väga ei näe ja etendusest pead pigem kuulmise kaudu aru saama, sest su ette on otsustanud istuda mees (või pigem poiss?), kellel on juuksed geeliga nii turri aetud, et teda on üle saali näha.

Ka etenduse teine pool möödus kiiresti. Aegamisi oli näha seitsme venna, kes etenduse alguses olid ilmselgelt veel lapsed, üleskasvamist ja arengut kümne aasta jooksul. Samuti oli näha, kuidas igaüks neist oli omamoodi juba täiskasvanud, kuid samas ikka laps. Ma pean ütlema, et mulle meeldis teine vaatus rohkem kui esimene. Teatritükk muutus teises pooles

alguses igas olukorras, mis talle stressi tekitas, siis lõpus jäi neid olukordi aina vähemaks. Võib-olla jääb see mulle ka meelde kui üks harvadest kordadest, kui laval oli kaks paari kaksikuid: vennad Kalmetid ja vennad Piusid.

Nõrgimaks lüliski etenduse juures oli võib-olla köstri rollis Priit Pedajas (kes oli ka etenduse lavastaja), kelle tegelaskujul otsest mõtet peale vendadele tähestiku õpetamise ei olnud. Igal juhul oli see üks väga klassikaline teatritükk, mis mind arvatavasti väga pikaks ajaks kummitama ei jää, kuid peale teatrit kodus voodis lebedes käis see mul peas ringi küll.

JOHANNA VIIK, 9.B

Väikese maja 1. klassi õpilased kirjutasid ja joonistasid Reaali Poisile sel korral teemal "Ideaalne suvi". (Kuna piltide sisseskanneerimisega läks natuke nihu, võite piltidele värvi ise juurde mõelda või need sootuks ära värvida!)

↑
JAAN PEETER VILJAMAA, 1.B

RONJA MÄNDMAA, 1.B

Ideaalne suvi

Ideaalne suvi on perega, mu peres on ema ja isa, kaks last ja mu kass. Peale selle on ideaalne suvi ka mu sõpradega, kui me toredasti aega viidame. Ka niisama õues koos oma naabritega on tore olla. Ja lõbustuspargis koos oma sõpradega olla on ka lõbus. Ja kõik see kokku teeb ideaalse suve.

MATILDA TOUART, 1.B

Ideaalne suvi

Kui sa arvad, et sul on ideaalne suvi, siis peaksid sa teadma, milline see välja näeb. Õige suvi on koos pere ja sugulastega. Õigel suvel saab ujuda ja päike paistab.

HELIS LISETTE KÄHARI, 1.B

Naerge või nutke: humoorikate ütlustega õpetajad on taas vallutanud tagakülje!

Piret Karu: „Millal on Moskvas päike seniidis, millal on polaarpäev? Mitte kunagi. Moskvas pole midagi. Polaarpäev oli siis, kui see kommunismi aeg oli.“

Karu: „See TIK oli selline mõnus soe pesa. Tudusid, kui tahtsid, ja nii edasi.“

Karu: „Austraalia eukalüptimet-sadest saame eeterlikke õlisid. Aga kui seal on kuiv, siis saame surepäraseid tulekahjusid.“

Karu: „Mul vist puudub ühendus selle käe ja pea vahel.“

Karu: „Tulete klassi? Ega siin ka õhku ei ole. Ma lähen toon kuskilt kotiga.“

Rain Vellerind: „Pörke toimumise aega on liivakellaga või stopperiga küllaltki raske mõõta.“

Vellerind: „Homseks arvutad välja, mitu suurt pudelit dieetkoolat pead sa jooma, et saada energiahulk, mis on ühes väikeses pudelis tavalises kokas.“

Vellerind: „Tunnis on keelatud telefonid ja kõik muud puhukad!“

Vellerind: „Diffusioon on ainete iseeneslik segunemine. Näiteks, kui keegi laseb klassi nurgas paha

haisu, siis varsti levib see ühtlaselt üle kogu ruumi.“

Kristi Koit: (jutt käib komadest) „Mille järgi te vaatate?“

Õpilane: „Tunde!“

Koit: „Te kõik olete armunud olnud ja teate, mis tunnetega juhtuda võib.“

Kersti Veskimets: „Siis tuleb jälle paus. Lõputu paus... ehk siis menopaus.“

Eve Karp: „Muidugi heliloojad ei ole nii primitiivsed kui mina siin.“

Piret Järvela: „Hea, et minu kirjanduse ülesanded aitavad teil erinevaid Tallinna lõbustusasutusi avastada, aga nagu ma ütlesin: te olete siiski alakad!“

Järvela: „Ma kohe varsti saan korralikuks ja hakkan kõiki hindeid sisse panema ja nii edasi. Aga täna ei ole veel see päev.“

Järvela: „Selle fotokonkursi tähtaeg oli eile, aga elu näitab, et saate ka täna saata.“

Järvela: „Puhake ja mängige siis kodus. Homme on Hamleti peale töö.“

Järvela: „Arvesta, et vanainimese kõrv on tõnts ja temperament on

ka nii nagu ta on.“

Andres Talts: „Ma olen tänase päeva jooksul juba piisavalt palju rumalaid küsimusi kuulnud, nii et ükski rumal küsimus mind enam ei ärrita.“

Talts: „Tallinna Reaalkoolis ei tohi ükski tund ära jääda, kui te just staadionil vaipa maha ei pane.“

Talts: „Ega sina ei pea kirjutama nii nagu mina kirjutan, sina võid kirjutada ilusama käekirjaga.“

Talts: „Kui inimene läheb õpima klouniks... see tähendab, näitlejaks... siis tal ei ole vaja seda matemaatikat.“

Talts: „Täna on järeltöö. Kui te täna ei tule, on linnalaager. Koos Olegiga.“

Tiia Luuk: „Prügi võib olla väga prügine.“

Tairi Tamme-Amjärv: „Mis mõttes käite koolis ja olete õnnelikud?“

Toomas Reimann: „Raskete metallide lagunemisel ematuum laguneb tütaruümadeks... väga feministlikud nimed. Poegi ei olegi!“

REAALI POISS Tallinna Reaalkooli ajaleht nr 9 (104) mai 2012

PEATOIMETUS KÜLJENDUS TOIMETUS

Mari Kraav 127C, Ode Liis Pino 128B, Merit Kraav 128B
Merit Kraav 128B
Kristine Diane Liive 128C, Laura Liisa Lankei 128C, Sander Udam 128C, Egle Tannenberg 128C,
Keit Toom 128C, Elina Kukk 130B, Johanna Viik 130B
õp. Piret Järvela
Annabel Kongi 128B

KAANEFOTO KUJUNDUS

Olari Nõu, 11.b
Peeter Kask 128C

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 8 või 16 lk ja on tasuta

rp.real.edu.ee | rp@real.edu.ee